

3/10 1963 Het Concilie en de (Bergeykse) leek

Ook in Bergeyk kan het nuttig zijn een ogenblik stil te staan bij de heropening van het tweede Vatikaanse Concilie, dat door onze Bisschoppen op zondag 22 september met een herderlijk schrijven werd ingeleid. Ongeveer te zelfder tijd kondigde Mgr. Bekkers in zijn brief aan alle diocesanen zijn „klein Concilie” aan. Het grote en het kleine Concilie hebben het gemeenschappelijk doel een eigentijdse, levendige gestalte te geven aan het samen-Kerk-zijn en het waarachtig Christen zijn in de eeuw waarin wij leven. De brief van de Bisschoppen en met name het schrijven van Mgr. Bekkers geven ondubbelzinnig de richting aan van het moderne denken dat ons op 't ogenblik bezig houdt.

Het klinkt in dit licht dan ook allermerkwaardigst als men in een onzer parochiekerken, wanneer het herderlijk schrijven wordt voorgelezen, en de bisschoppen ons vragen om op onze eigen wijze door gebed en ijverig meedenken, bij te dragen tot 't welslagen van het Concilie, als dan het „preeksel” wordt ingelast „Ik zou eerder zeggen, laat de Bisschopper in Rome daar eerst zelf maar eens

over nadenken.” Allermerkwaardigst omdat dit enerzijds al in tegenspraak is met het voorgelezene, maar anderzijds nog temeer wanneer men — al voortlezend — zich door het Episcopaat hoort bedanken voor de aktieve steun, het gebed, de brieven en andere goede pogingen en inspanningen.

Zonder tekort te doen aan de liefde of over te hellen naar extreem laïcistische tendenzen, wordt de leek in deze geest gerustgesteld met de gedachte dat anderen het voor hem wel zullen uitzoeken. Is deze suggestie niet in scherpe tegenstelling met hetgeen we eigenlijk verwacht hadden, een stimulerend woord?

Waar een uitroep teken verwacht wordt plotseling een vraagteken.

Als we dan als leek opgeroepen worden om mede gestalte te geven aan ons samen-Kerk en Christen zijn, laten we dan onze gedachten in liefde uitspreken en de deugd van de voorzichtigheid niet uit het oog verliezen. Dit zou kunnen in de vorm van een heel klein Bergeyks Concilie, dat zo'n heel kleine, maar toch nog waardevolle bijdrage zou kunnen leveren aan het grote denken en stre-

ven naar aanpassing en vernieuwing van onze hele Kerkgemeenschap waar we als parochie deel van uitmaken.

Doen wij niet tekort aan onszelf als we de tijd stilzetten en berusten in tradionele en zinloos geworden vormen van geloofsbeleving en geloofsuiting, en zijn we niet gewoon geraakt aan een soort dirigisme, dat misschien goed bedoeld is, maar door dat het zichzelf overleefd heeft zijn kracht verloren heeft? Moeten wij ons niet op tijd kritisch afvragen wat we eigenlijk aan het doen zijn?

En daarom verwachtte de leek eigenlijk een bevestiging van datgene wat er in de grote Kerk leeft en ge-

beurt, een bevestiging van een opdracht die in duidelijke taal werd aangegeven.

Het denken van de hoogste Dienaren der Kerk, aan de ene kant van het Concilie eenzijdig voorgesteld, onderschat de waarde van vele gezonde gedachten die er leven onder het grote volk Gods, gedachten die toch ook wel een beetje door Gods Geest geïnspireerd zullen zijn.

Misschien zou hetgeen hier geschreven werd aanleiding kunnen zijn tot een heröriëntering op de richtlijnen die door het Episcopaat onlangs werden aangeduid.